

Miért szerettem a közösségi szolgálatot?

Szerintem minden diák, akik meghallja a közösségi szót, azonnal az elpazarolt időkre és az unalmas percekre gondol. Teljesen megértem őket, hiszen a tanulás mellett még ilyenekkel is kell foglalkoznunk, ami még több stresszt okoz nekünk, diákoknak.

Sokféle közösségi szolgálatos helyen voltam már. Boltban, múzeumban, állatmenhelyen, de volt, mikor a suliban vagy az utcán lévő kiskerteknél kellett dolgoznom. Ezek közül a múzeum volt a legrosszabb, mivel nem volt forgalmas nap, így igazából semmit se kellett tennem. Unaloműzés képpen kiraktam a puzzle-t, amin egy régi parasztház volt, kipróbáltam a kellékeket is; seprűnyélből készítettem lovat, papírkoronát és még a trónra is ráültem. Hogy őszinte legyek elég sok dolgot tanultam ott, hiszen volt időm elolvasni a tudnivalókat, amiket végül a tanórán is el tudtam mondani, illetve egy kiselőadásomat is sikerült a múzeumban lévő szövegek által bővíteni. Visszagondolva, jól tettem, hogy elmentem oda.

A boltban kicsi szórólapokat kellett osztogatnom a bejárat ajtójánál. Az elején eléggé ideges voltam, mert tudtam, hogy biztos lesznek olyan emberek, akik gonoszak lesznek velem. Egy húsz perc után már rutinból ment, és nem igazán érdekelt a vásárlók reakciója. Volt, aki visszadobta nekem, valaki nem is köszönt vissza és inkább kitépte a kezem közül a papírt, valaki aranyosan rám mosolygott és elfogadta a szórólapot, de persze voltak a semlegesek is, akik köszöntek és elvették, majd a zsebükbe gyűrték az anyagot. Furcsa személyek se kerültek el engem; valaki konkrétan elmesélte az élettörténetét, valaki arról kezdett beszélni, hogy mi fiatalok mennyire nem tudunk semmit az életről, valaki közölte velem, hogy van egy fia, akinek biztosan tetszenék és házasodjak össze a bizonyos fiúval. Az eladók pedig néha kínáltak kakaóval és néhányukkal most is tartom a kapcsolatot. Igen jókat nevettem azokon a napokon, és összességében jól éreztem magam. A sok ember miatt, pedig mostanában eléggé jó emberismerő lettem, ami valljunk be, nem egy rossz dolog.

Az iskolában csak növényeket és székeket pakoltam, ami nem a legizgalmasabb tevékenység, de legalább a barátaimmal tölthettem az időmet, és más osztályok diákjaival is jóba lettem. Jobb volt ott bohóckodni, mint otthon nézni ki a fejemből.

Az utcán lévő kis kerteknél egy csoporttal voltam. Négyen voltunk összesen gimnazisták és kettő alsó is volt velünk. Először gyomláltunk, majd beültettük a virágokat és végül megöntöztük őket. Nagyon felfrissítő érzés volt a napon lenni, és jót szórakoztunk egymás viccén, vagy éppen kínos történetén. Emlékszem, azon nevtünk a legjobban, mikor nem tudtuk megnyitni a slagot, és mind a hatan egyszerre próbáltuk kinyitni, és mikor végre sikerült,

olyan erővel tört elő a víz, hogy önálló életre kelt az öntözőcső. A kettő kisiskolás fogta meg, majd csuromvizesen elkezdtek nevetni. A kert végül nagyon szép lett.

Az állatmenhely volt a kedvencem. Nagyon szeretem az állatokat, így szinte a mennyországban éreztem ott magamat. A kutyák nagyon energikusak voltak, mindegyik játszani szeretett volna, persze velem. A cicák mindig doromboltak és odadörgölöztek a lábamhoz. Volt ott még kettő nyúl, egy fekete és egy barna, és egy teknős is. A nyuszik félénkek voltak, nehezen szerettek meg, de ami késik, nem múlik, végül összehaverkodtunk. A teknőssel pedig nagyon jó kapcsolatom lett. Szerettem megfigyelni, ahogy eszik, mászik vagy úszik. Játszani is tudtam vele, és ugyan nem tudtam néha eldönteni, hogy hogyan érzi magát, de mikor teljesen belesimult a tenyerembe, akkor eléggé egyértelmű volt a válasz. A menhelyen dolgozók is nagyon kedvesek voltak, és segítettek nekem.

Minden rosszban van valami jó. Hiába nem minden közösségi jó, de ott vannak az apró kis gesztusok, amiken el lehet mosolyogni. Szeretek közösségi munkát végezni, szeretek új emberekkel beszélgetni, és velük együttműködni. Sok új dolgot lehet tanulni, vagy éppen jobban megismerni embertársaimat.

Egyed Szofi